

Spretig och svårtydd, men BT:s recensent Bella Stenberg tycker ändå att Motherdog på Göteborgs stadsteater är ett lyckats experiment.

FOTO: OLA KJELBYE

”Motherdog” är spretig och svårtydd, men också ett fascinerade koreografiskt skådespel med dystopisk samtidskänsla, skriver Bella Stenberg.

Lyckat experiment om möten som inte når fram

TEATER

”Motherdog”

Plats: Göteborgs stadsteater

Text: Hans Van den Broeck, Max Bolotin, Sara Tuss Efrik

Regi: Hans Van den Broeck

Medverkande: Kim Theodoridou Bergquist, Hannah Alem Davidson, Gizem Erdogan, Johan Gry, Ludde Hagberg, Ali Jalal, Su-Mi Jang, Johan Karlberg, Lisa Lindgren, Jesper Söderblom

Längd: 1 timme 30 minuter

Spelas till 28 februari

Människor på drift möts i natten men når inte fram till varandra. I centrum finns flocken, kvinnor och män som uppfostrats av den mytiska schäferlika hunden Motherdog.

Miljön är mörk. Någonstans i en storstad, i närheten av stationen, med flyttbara lyktstolpar och hårda bänkar. En samling

uteliggare packar upp sina ryggsäckar, kastar i sig mat. Packar snabbt ihop och flyr. En ficklampa blänker och en polis dyker upp. Slagsmål utbryter.

”Motherdog” är ett fascinerade koreografiskt skådespel med dystopisk samtidskänsla. Regissören och koreografen Hans Van den Broeck har velat undersöka myten om den förvildade människan som en ren och oförstörd varelse, men hos flocken finns ingen oförstörd naivitet. Medlemmarna är tilltufsade och misstänksamma, vilket återspeglas i kroppsspråket. Att Lisa Lindgren är flockledare är tydligt. Hon dominerar med enstavigt framskådliga kommandon eller frågor. Johan Grys så kallade alfahanne är allt annat än just det. Hela tiden finns ett underliggande hot om våld, främst gestaltat av dans och rörelse.

Just dans och rörelse tar mer plats än talet, och kan

”Att det inte går att förutsäga vad som ska hända härnäst håller intresset vid liv. Mörkret döljer många överraskningar.”

BELLA STENBERG

plötsligt avbryta en dialog eller en monolog. Musiken är skev, bidrar till dissonansen. Livet är hårt för människor och djur.

Att det inte går att förutsäga vad som ska hända härnäst håller intresset vid liv. Mörkret döljer många överraskningar.

En slags undertitel till ”Motherdog” är Om hundar fick bestämma hur vi skulle leva våra liv. Precis

som av den oförstörda vildden bär vi på en romantiserad bild av djur. En halv-vild hundflock är långt från en domesticerad knä-hund eller brukshund, och det är svårt (ännu svårare med Eva Hornungs roman ”Hundpojken” i bakhuvudet) att se hundlivet som en väg mot ett nytt paradiset eller en ny start.

I flocken finns ändå en trygghet. Ett gemensamt utanförskap hos underdogs. Som utbölingar och utstötta lockas och stöts de bort av Svensson-livet i mänskobyen. Granne med flocken bor en livstrött änkekeman med en obehaglig preferens för unga flickor. Kim Theodoridou Bergquists välspelade strippa är uteslutande trött på sin slitiga tillvaro. Båda söker sig till flocken. Polisen och socialarbetaren som vill hjälpa men inte förstår får istället känna på den djuriska ilskan.

I GP beskrev skådespelaren Johan Gry ”Motherdog”

som ”nog den mest experimentella föreställning som gjorts på den här teatern”. Kanske är det därför som någon där inte verkat lita på att föreställningen bär av egen kraft. På sajten får flockmedlemmarna med egna ord presentera sig själva. Jag föredrar ”Motherdog” utan den fördjupningen. Delvis för att jag faktiskt inte ser bakgrunderna lysa igenom på scenen, delvis för att den inte behövs. Det som händer räcker.

Inte heller regissören själv verkar helt lita på det visuella. Inledningen till slutet är sceniskt oerhört snyggt och effektivt, men avslutningen med en barnspeakersröst lyckas vara övertydlig och på samma gång otydlig.

”Motherdog” har brister, främst i texten. Föreställningen är spretig och pretentiös men också kraftfull och spännande. Ett lyckat experiment.

BELLA STENBERG

Brost får sista vilan i Halland

BEGRAVNING. Skådespelaren Johannes Brost kommer att få sin sista vila på kyrkogården i Veinge i Laholms kommun, skriver GP.

Brost begravs vid en öppen ceremoni i Hedvig

Eleonora kyrka i Stockholm

i februari. Sedan kommer stoftet att föras till Veinge kyrka, där han gravsätts intill sin mor.

– Pappa har varit väldigt lokalpatriotisk. Han älskade trakterna där, säger dottern Joanna Sundström till GP.

Samtidigt skänker Laholm, kommunen där Brost var hedersmedborgare, 10 000 kronor till Johannes Brost minnesfond. Fonden ska främja utveckling av unga scenartister med anknytning till södra Halland.

Johannes Brost avled den 4 januari efter en tids kamp mot cancer, 71 år gammal. (TT)

Happy Jankell medverkar i Teater Barbaras nya ”Frankenstein”.

FOTO: CLAUDIO BRESCIANI/TT

Happy Jankell i ny pjäs om Frankenstein

TEATER. Två sekel efter att monstret Frankenstein för första gången såg dagens ljus i Mary Shelleys klassiska skräckesaga blir berättelsen återigen pjäs. Den nyskrivna tolkningen ”Frankenstein” sätts upp av Teater Barbara på Playhouse Teater i Stockholm och i några av rollerna syns Happy Jankell (”Ted – för kärlekens skull”) och Tomas Åhnstrand (”Monky”).

Föreställningen regisseras av Daniel di Grado (”Jordskott”) som i och med ”Frankenstein” gör sin debut som teaterregissör. Manus är skrivet av Johan Ehn, som är en av Teater Barbaras konstnärliga ledare.

”Frankenstein” har premiär den 12 mars. (TT)

BT REVIEW

GOOGLE TRANSLATION

"Motherdog" is spicy and difficult, but also a fascinating choreographic play with a dystopic contemporary feel, Bella Stenberg writes

successful experiment on meetings that do not happen

People on duty meet in the night but do not reach each other. At the center are the flock, women and men raised by the mythical shepherd-like female Motherdog.

The environment is dark. Somewhere in a big city, near the station, with removable lamp posts and hard benches. A collection of losers packs up their backpacks, throw food. They packs fast and escape. A light flashes and police pops up. Fights erupts.

"Motherdog" is a fascinating choreographic spectacle game with dystopic contemporary feelings. The director and choreographer Hans Van den Broeck wanted to investigate the myth of man as a pure and untouched creature, but with the flock there is no untouched purity. The members are addicted and suspicious, which is reflected in the body language. Lisa Lindgren's flock leader is clear. She dominates with single-letter commands or questions. Johan Gray's so-called Alpha Man is anything but that. Throughout the time there is an underlying threat of violence, mainly shaped by dance and movement.

The dance and movement takes more space than the speech, and can permanently interrupt a dialogue or a monologue. The music is skew, contributing to the dissolution. Life is hard for humans and animals. It is not possible to predict what will happen next. The darkness hides many surprises. A kind of subtitle to "Motherdog" is if dogs had to decide how to live our lives.

Just

as of the undisturbed nature, we carry on a romantic images of animals. Half a dog is far from a domesticated dog or dog, and it is difficult (even harder with Eva Hornung's novel "Dog Boy" in the back of the head) to see dog life as a path to a new paradise or a new start.

In the flock there is still some security. A common exclusion among children. As bullying and extermination they are attracted and stunned by Svensson life in human beings. The neighbor with the flock is lively widower with an ambiguous preference for young girls. Kim Theodoridou Bergquist's stripper is unbelievably tired of his weary existence. Both are searching for the flock. The police and social workers who want to help but do not understand may instead feel the sad anger. In GP, actor Johan Gry described "Motherdog" as "probably the most experimental performance made in this theater". Perhaps that's why someone did not trust that the performance carries its own power. On the site, the flock members are able to present themselves in their own words. I prefer "Motherdog" without the deepening. Partly because I do not actually see the backgrounds shine through the scene, partly because it is not needed. What's going on is enough. nor the director himself seems to rely entirely on the

visual. The introduction to the end is dramatically extremely handsome and effective, but the ending of a childhood voice is clear and at the same time unclear.

"Motherdog" has blemishes, mainly in the text. The presence is sprawling and pretentious but also powerful and exciting. A successful experiment.

Bella Stenberg